

Producția în serie a prototipurilor de mobilă modernă se lasă de mult așteptată

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

MODEL
EXPERIMENTAL

CUMPĂRĂTORII: — Bine, tovarășe, dar nouă cînd ne-o dați s-o experimentăm?

urzi ca

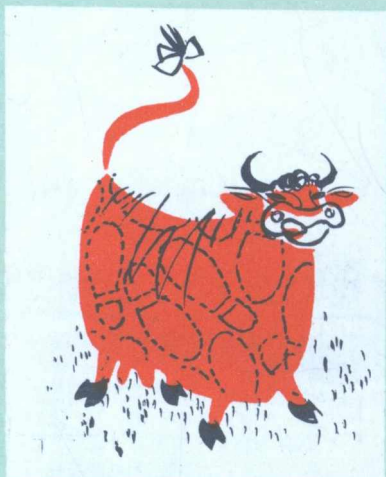

CE NUMĂR LA PURTAȚI LA PANTOFI

Reportaj de SADI RUDEANU

Am fost de curînd într-o întreprindere. O întreprindere în care pielea de vită intră pe o poartă așa cum a dezbrăcat-o animalul respectiv și iese pe cealaltă poartă sub formă de pantofi numărul 39 pînă la 46. Este vorba de „Întreprinderea de încălțăminte și pielărie Kirov” din București, care transformă pielea de cornută în „ultimul model de pantofi” pentru femei, bărbați și copii. Desigur, dumneata care porți în picioare o pereche de pantofi cu talpă dublă sau cu talpă simplă, sau cu găurele, sau cu bombeu așa, sau cu bombeu pe dincolo, nu știi cîte capete, mîini, mașini și materiale au contribuit pentru ca dumneata, atunci cînd vînzătorul îți pune oglinda în fața piciorului nou încălțat, să spui

calm și cu aerul că faci cuiva un hatîr: „Hm... Da! Imi vine bine!” Cred și eu că-ți vine. Dar de unde îți vine și de ce îți vine și cum îți vine, nu știi. Și uite, pentru că nu știi, de aceea m-am dus eu la fabrica „Kirov”, ca să-ți spun. Nu te supăra, dar cred că nu strică să știe omul cum a ajuns pielea de pe vită în piciorul lui sub formă de pantof model papuc.

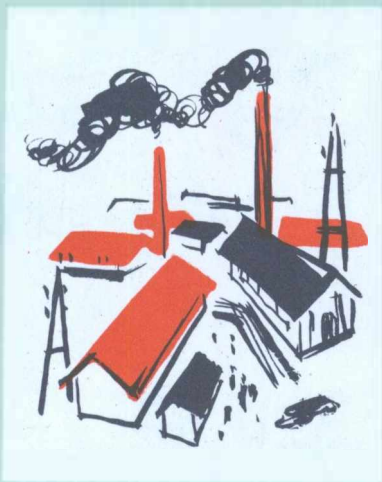
Cum devine cazul

Habar n-are Joiana, în timpul vieții, că pielea ei are un viitor care poate fi de talpă sau de fețe. Dacă pielea va cîntări pînă la 24 kg atunci va deveni fețe de pantofi. Peste 24 kg, va deveni talpă. Desigur e un noroc că Joiana habar n-are de asta pentru că altminteri toate Joianele ar ține regim și ar slăbi, dornice, bineînțeles, să ajungă fețe și nu

talpa. Spre norocul nostru, însă, ele nu sînt preocupate de problema asta, pentru că altfel ce ne-am face de talpă? Care va să zică, pielea e selecționată și apoi își urmează drumul ei. Trece prin diverse operațiuni, după cum e destinată să ajungă talpă sau piele. Dar oricum, la tăbăcit tot intră.

Tăbăcăria

Nu s-ar putea spune că miroase a trîndafiri. Dimpotrivă. Dar în hala uriașă și luminoasă, muncitorii nu mai bagă în seamă mirosul și zîmbesc cînd te văd pe tine, care porți în picioare pantofi solizi — care n-ar fi fost solizi fără mirosul ăsta — cum strîmbi din nas. Te uiți la ei, te uiți la pantofii tăi și nu mai strîmbi din nas. Vine șeful tăbăcăriei și afli că în hala asta mare, unde nu miroase a trandafiri, în momentul de față se... studiază. Da. Se studiază o nouă metodă de tăbăcire care reduce ciclul de fabricație de la 68 de zile la 30—34 de zile și mărește rezistența la uzură cu aproximativ 20%. Care va să zică, se studiază cum să-ți faci ție pantofi mai mulți și mai durabili. Și dintr-o dată parcă îți miroase mai frumos. Și pe urmă mai afli că muncitorii și tehnicienii de la Kirov au construit singuri, acum doi ani, o instalație de tăbăcire a

pielii numită „Pasting”, care acum se confecționează în mare la I.M.S. „Metalul Roșu”—Cluj. Și de unde cu sistemul vechi pielele se uscau în mai multe zile, acum la „Pasting” se usucă-n 6—8 ore. Și se întinde pielea cu 6% mai mult. Și din „Pasting” iese la fiecare patru minute o piele gata uscată.

În fiecare secție, la „Kirov”,

auzi: „mai mult”, „mai bine”, „mai trainic”, „mai ieftin”. Și de aceea, după ce le afli pe toate ai impresia că în tăbăcărie miroase a proaspăt, a nou. Și cînd îți dai seama că datorită și acestor muncitori tu ai pantofii mai ieftini, pe cuvîntul meu că-ți miroase în tăbăcărie a trandafiri!

Au vorbit trei tovarăși

I-am văzut la locul lor de muncă pe stanțorii Ionescu Dumitru și Șoimu Gheorghe. Și la mașina lui de ștanțat piele pe tînărul Andreescu Marin. Toți trei modești, și cu zîmbetul pe buze. Șoimu are și mustăcioară mititică dar îngrijită. Ionescu Dumitru e cel mai vîrstnic. Șoimu e la mijloc. Andreescu e cel mai tînăr.

— Cum merge, tovarășe Andreescu?

— Bine, tovarășe!

Și nu oprește mașina. De aceea merge bine.

— Am auzit că ai schimbat brigada! Ai trecut de la conducerea unei brigăzi fruntașe, la conducerea unei brigăzi mai codașe!...

— Da, am trecut!

— Și cum e astăzi brigada în care ai trecut?

— Fruntașă!

Și croiește înainte cu sete. Andreescu Marin e un tînăr brunet, simpatic. Și e fruntaș. N-a fost întotdeauna așa. Dar l-a ajutat Partidul. Și acum e așa. Ia brigăzile din coadă și le aduce în frunte.

Cei trei despre care am scris mai sus au luat parte, în decembrie 1958, la o ședință de producție care a urmat Plenarei C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958.

A cerut atunci cuvîntul Ionescu

Dumitru, stanțor, și a vorbit: — Eu îmi iau angajamentul și chem la întrecere pe tovarășii mei de muncă, ca să scoatem din magazie mai puțin cu 1% talpă decît prevede normativul!

De pe locul lui a țîșnit Șoimu. Tot stanțor.

— În afară de cei 1% ai lui Ionescu, vom economisi 5 grame talpă la fiecare pereche ștanțată!

Și pe urmă a vorbit Andreescu Marin:

— Vom economisi 10 centimetri pătrați de piele la fiecare pereche fețe croite!

Cele trei inițiative s-au extins. S-au aplicat chiar din ianuarie. Cei trei n-au vorbit în vînt. În octombrie 1959 s-a făcut o socoteală. Datorită inițiativei lui Ionescu s-au economisit cantități importante de talpă și piele. Datorită faptului că a vorbit și Șoimu, cantitatea de talpă economisită a crescut. Și pentru că a luat cuvîntul și Andreescu, alți metri pătrați de piele și meșină au întregit cantitățile de mai sus. Făcînd o socoteală, vedem că, datorită entuziasmului muncito-

ECONOMII

rilor, Ionescu a vorbit în valoare de 231 630 lei, Șoimu a vorbit în valoare de 569 450 lei și Andreescu a vorbit de 205 425 lei! Cum s-ar spune, numai perle le-au ieșit din gură. Ția zic și eu talent oratoric! Și în total, pe întreprindere, ținînd seamă că la „Kirov” e plin de Ionești, Andreești și Șoimi, s-a economisit talpă în valoare de 1 324 000 lei, piele în valoare de 159 000 lei și meșină în valoare de 599 000 lei!

Sînt cifre care n-au umor, dar la banii ăștia n-am nevoie de umor!

LA TEATRU

Cu privirile-ațintite
stau în lojă și ascult,
transportat, pe nesimțite,
într-o lume de demuli.
Se încrucișează săbii
pentru-o vorbă de ocară;
se înfruntă-n larg corăbii
pentru-o palidă fecioară.
„Vel-Postelnic“... „Sol“... „Sineată“
„Biv-Vel-Vornic“... În urechi
mi se picură dulceața
cuvintărilor străvechi.
Straniu! Vorbă cea sfătoasă
se rostește înc-odată,
prima oară-n șoptă joasă,
iar apoi cu vocea toată.
Fiecare frază spusă
se pronunță iar, din nou,
ca o șoptă readusă
de departe de-un ecou.

Știu acum care-i misterul
când-i aud de două ori:
dumnealui Biv-Vel-Suflerul
îi „ajută“ pe actori.
Ca porniți dintr-o pușcoace,
Vreau să spun — pardon! — din pușcă,
au uitat cu toți să joace
și s-au strâns pe lângă cușcă.
Solul ia din zid o spată
și pe Domn vrea să-l răpună,
dar se-oprește dintr-odată...
căci nu știe ce să spună.
Către sfetnici, fără grabă,
se întoarce domnitorul
și, privind spre sol, întreabă:
„Ce să fac cu trădătorul?
Spuneți-mi cu chibzuială,
să-l scurtăm de cap cu fierul?“
Ii răspunde-un glas din sală:
„Nu! să i se ia suflerul!“

ION ATANASIU ATLAS

Uniunea Sovietică a lansat cu succes o puternică rachetă balistică cu mai multe trepte.

Racheta a căzut în regiunea fixată!

Desen de A. PAVEN

Către Direcțiune

Subsemnatul magaziner N. Griuliu aduc la cunoștința direcției că acoperișul magaziei este spart într-un loc și, cum în magazie stau unelte, piese, materiale și eu, este strict necesar să luați măsuri urgente pentru a mi se repartiza o șubă nouă pentru că cea veche s-a cam ros. Acesta întrucît iar s-ar putea ca iarnă să fie lungă și grea. În ce privește reparația acoperișului, nu cred că e nevoie să bîgăm bani și de aceea n-am sesizat faptul pînă acum, întrucît s-ar putea să avem o iarnă scurtă și ușoară și acuși intrăm în primăvară. Vă rog însă să urgențați problema șubei noi, deoarece cea veche nici nu se încheie bine și, oricum, pînă în primăvară mai este, ori eu vreau să fiu în iarnă bine încheiat, mai ales că s-ar putea să ningă serios. În problema spărturii din acoperiș, chestia nu e gravă deoarece nu pătesc nimic materialele chiar dacă ninge puțin pe ele și apoi nu s-ar putea nicăieri că trebuie să ningă. V-aș ruga de aceea ca șuba cea nouă să aibă și glugă, că uite acuși ninge și la șuba veche gluga s-a cam descusut și la un viscol mai puternic (că nu există iarnă fără viscol) rămîn fără ea. În legătură cu faptul că n-am sesizat pînă acum problema cu spărtura din acoperiș, de asta să nu vă faceți griji că doar nici anul trecut n-am sesizat-o și chiar dacă s-a stricat ceva materie primă, nu am fost eu vinovat, ci faptul că a nins și eu nu sînt Topor să dau interviu din septembrie cum o să fie vremea în ianuarie. Mai ales că anul ăsta poate nici n-o să fie viscol (că există și iarnă fără viscol; nu-i obligatoriu). Vă rog de aceea să vă gîndiți să mi se repartizeze

încă o pereche de cizme ca să am de schimb, că astea pe care le am mă cam jenează la genunchi, plus că eu le cer doar în interes de serviciu, că doar stau cu ele în magazia întreprinderii. În afară de asta, eu locuiesc tocmai în Vergului și o mai iau uneori și pe jos, dar cred că asta n-are a face, că doar eu vin la serviciu tot în interes de serviciu. Pe urmă, cea de-a doua pereche de cizme îmi este foarte necesară cît stau în magazie întrucît la mine în curte e noroi și cînd mă trimite nevasta să fac surcele sau pînă în pivniță, n-o să mă duc în papuci, mai ales cînd e și ger.

În ce privește spărtura din acoperișul magaziei, întrucît ea se află chiar deasupra unuia din cele două motorașe Diesel, care s-ar putea strica de la ninsoare și umezeală,

eu am luat măsuri: am mutat motorașul ăsta în alt loc și am pus în locul lui celălalt motoraș, care, oricum, s-a stricat de anul trecut. Dar cred că nici așa nu e nici un pericol, că mai mult ca sigur că n-o să fie ger.

Vă rog de aceea să-mi repartizați un „Godin“ că uite a dat înghetuș și eu ce fac? Că motorul îl mai muți dintr-un loc în altul și chiar dacă se strică tot motor e, dar eu nu sînt motor și chiar dacă nu m-am stricat anul trecut, cum a pățit „Diesel“-ul, vreau să-mi iau acum toate măsurile pentru ca în magazia mea să nu se strice nimic pentru care v-aș ruga ca cizmele să aibă talpă dublă.

Revenind la spărtura din acoperișul magaziei, care ar putea periclita unele materii prime sau produse finite, vă asigur că nu e nici un pericol, ca dovadă că mînușile mele îmblănite le-am purtat și acum un an și n-au pățit nimic, aceasta în ce privește produsele finite (mînușile).

Vă rog să țineți seama de spiritul meu de inițiativă și că am întocmit acest raport de urgență, ca urmare a ședinței de producție de acum două luni, în care s-a pus problema pregătirilor de iarnă și ni s-au cerut sugestii și sesizări.

Eu vă adresez cele de mai sus de urgență și întrucît am grijă de magazie și de materiale ca de ochii mei din cap, v-aș ruga și de o căciulă mai mare, că asta veche mă cam strînge.

N. GRIJULIU
magaziner

p. conf. SORIN RĂȘCANU

- Cum de ești atât de schilodit? Ai căzut?
- Da, am căzut... pe mâna lui Marinică...

Intre 30 ianuarie și 4 februarie va avea loc la București întâlnirea tineretului și studenților din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice.

ÎNTÎLNIRE

„Colegialitate”

Motto: Unii fac... și alții tac.

Omul-paravan e-un ins
Care tace dinadins
Și întinde mușamașă
Să acopere beleaua.
Vina altuia oriunde
Ca pisicile ascunde
Sub cuvînt că face toate
Din „colegialitate”.

Un coleg cînd întîrzie,
Omul-paravan o știe,
Nu-l aprobă însă tace
Sub cuvînt că: „să-are-a face”
Celălalt a-nregistrat
Și-ntîrzie regulat...
Ei, acum se sezisează
...și în condică-l semnează
Cu conștiinciozitate,
Din „colegialitate”.

Nu strunjește unu-o piesă,
Omul nostru tace (Ce să
Facă celuilalt un rău:
„Pun’-te tu în locul său...”)
Însă piesa se îmbină
Cu-altele într-o mașină
Și mașinii-i sar trei roate,
Din... „colegialitate”.

Altu-i leneș, munca lui
Se reduce la un pui
De somn, susținut cu mici
Intervale de servicii.
Omul-paravan cînd vede
Se gîndește și purcede

Să-implinească în asalt
Norma lui și-a celuilalt...
Și-uite acum, pe luna nouă,
Normele sînt amîndouă
Parțial realizate
...Din „colegialitate”.

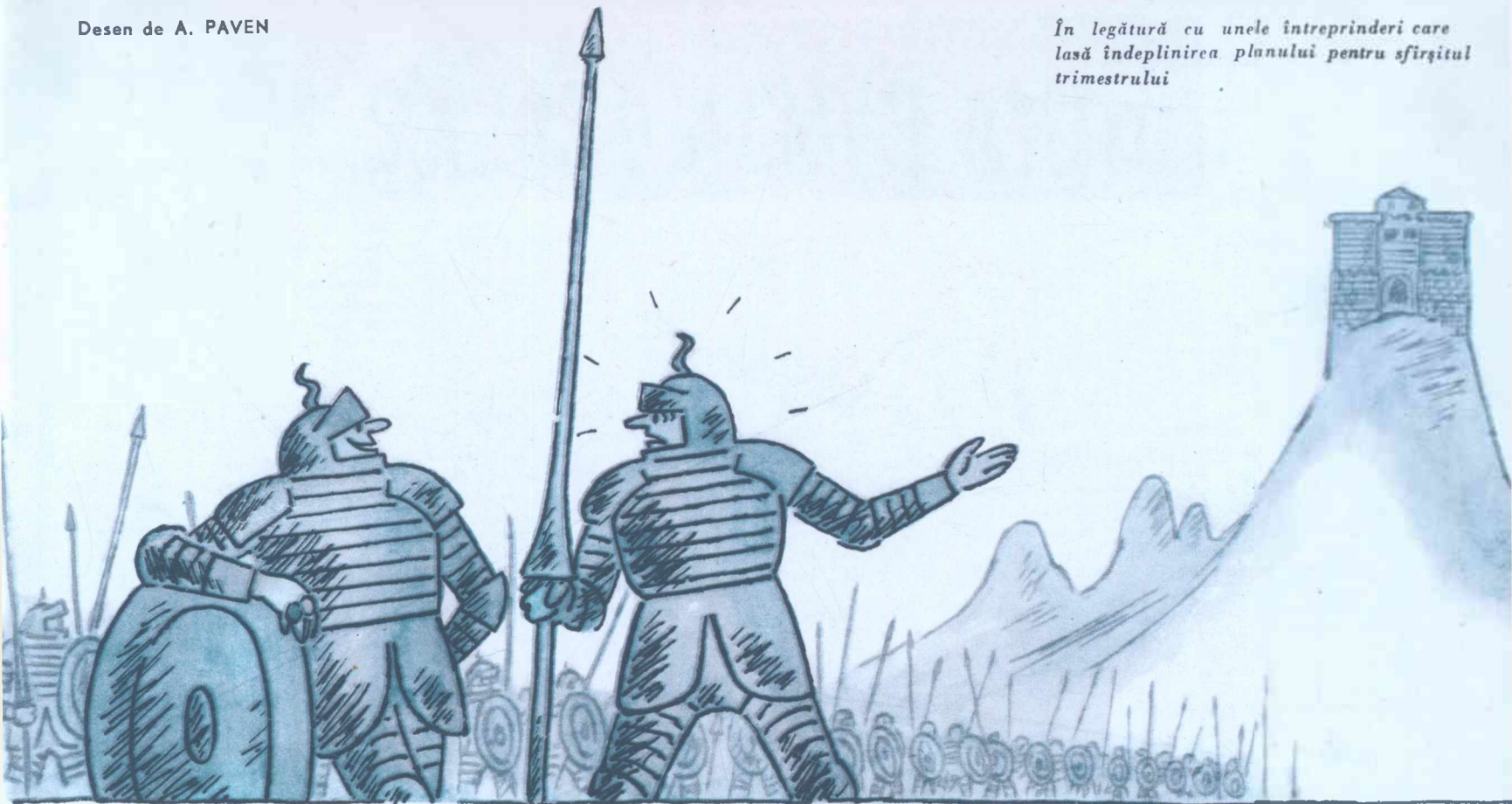
Omul-paravan e-un ins
Care-ncearcă dinadins
Să-și întindă mușamașă
Ca să acopere beleaua.
Dinul nu pricepe că,
După paravan cum stă,
Ascunzînd greșelile,
Scuzînd zăpăcelile,
El se fură pușintel
Și pe el,
Suportînd pe alții-n spate
Din... „colegialitate”.

CONSTANTIN OTTESCU

In unele magazine, lenjeria bărbătească se pune în vânzare necălcată și murdărită.

- Poftim o cămașă călcată...!

— Ce facem, nu dăm asaltul?
— Mai e timp, îl dăm la sfârșitul trimestrului!!

MANOLACHE AL NOSTRU!...

Colegul nostru de birou, Manolache, e o bomboană de om. Bomboană e puțin spus: e o cutie de bomboane, e zece cutii de bomboane, e o fabrică întreagă de zaharicale.

Săritor, atașat serviciului, răzbătător, mă rog, calități una și una, care l-au transformat pe Manolache al nostru, din contabil, în femeie la toate. Acum două, trei luni l-a chemat șeful:

— Tovarășe Manolache, duminică am vrea să facem o excursie pe Valea Prahovei. Vrei să te ocupi dumneata de treaba asta?

— Mă ocup, tovarășe șef, excursiile sînt pasiunea mea. Înainte de a fi contabil eram alpinist.

După cîteva clipe intră Manolache în birou și ne spune:

— Mă, fraților, terminați-mi voi lucrările, eu alerg la O.N.T.

Așa că noi a trebuit să-i terminăm lucrările, pe care de fapt nici nu le începuse. A plecat la 10 și s-a întors la 12.

— Ei, ce se aude? l-am întrebat noi.

— Se aude bine. E ca și cum sînteți la Sinaia!

Grozav om Manolache ăsta! Și ce putere de convingere are! Eu transpir cu lucrările lui aici la București și el face să mă simt ca la Sinaia.

Îi zic:

— Dacă tot sîntem la Sinaia, n-ai vrea să te simți vreo două ore ca la București și să-ți termini situațiile?... S-a supărat foc:

— Nu vă e rușine? Eu, unul singur, alerg pentru 20, și voi 20 nu puteți ajuta pe unul singur? Dacă-i vorba pe așa, nu mă mai mișc de aici!

Și a plecat. S-a întors la ora 2.

— Fraților, excursia e ca și aranjată.

— Ne-ai înseris?

— Încă nu, dar vă puteți simți ca la Predeal. Cu lucrările mele unde ați ajuns?

— La Breaza!

— Ei bravo, mai aveți care va să zică Sinaia, Bușteni și Timiș și sînteți gata cu ele.

Și a plecat din nou la O.N.T. A doua zi n-a mai venit de loc. A telefonat:

— E coadă, fraților, e coadă.

La ora unu am plecat la minister cu o lucrare. În fața unui cinematograful zăresc pe Manolache, așteptîndu-și liniștit rîndul. Avea dreptate. Era coadă. Cînd m-a văzut s-a făcut tehnicolor... A ieșit, din rînd și a început să-mi vorbească:

— Ce zici, ce vreme splendidă! Facem o excursie pe cîste! Sinaia, Bușteni, Predeal, Timiș!... O să fie ca-n basme!

— Ca-n filme! am rectificat eu, iar el a înghițit în sec. M-a întrebat:

— Tu unde mergi?

— La minister. Am ajuns cu lucrările la Orașul Stalin, și mă duc să le predau.

După cîteva zile iar l-a chemat șeful:

— Manolache, vrei să te ocupi tu cu obținerea de bilete la Vico Torriani?...

— Sigur, tovarășe șef! Vico e pasiunea mea. Eu înainte de a fi contabil am fost tenor.

— Unde?

— La O.C.L. în cor. Pe urmă am răgușit și m-au mutat disciplinar la contabilitate.

A intrat în birou:

— Fraților, terminați-mi voi lucrările, că eu am o întîlnire în interes de serviciu cu Vico Torriani.

A plecat marți dimineață și s-a întors joi la prînz.

— De ce ai întîrziat atîta? l-a întrebat șeful. Zic eu: „S-au înțeles greu. Vico pe italianește, Manolache pe romînește... Întreabă șeful:

— Și biletele unde-s?

— La O.S.T.A. Dar n-aveți nici o grijă, e ca și cum le-ați avea în mină. Acum mă duc să le ridic.

A plecat joi la prînz și a venit sîmbătă dimineață.

— Fraților, e în regulă! Nu mai aveți nevoie de bilete! Se transmite la radio!...

— Tot programul?

— Nu știu. În orice caz „Bella, bella dona” și „Tango der Nacht”. Prin astea a ajuns el celebru. Restul nu contează.

— Bine, dar noi vrem să-l vedem!

— N-aveți grijă, aranjez să se transmită și la televiziune! În orice caz pentru azi la două mi s-a dat oră la O.S.T.A.

În aceeași clipă sună telefonul. Ridic receptorul. Aud o voce: „Alo, cu tovarășul Manolache”. „Cine întreabă?” „...Comunicați-i să nu uite că azi la două are probă la costum și să ne aducă și furniturile...”

Așez receptorul în furcă și mă răsucesc către Manolache:

— Îmi face impresia că telefonul lui Torriani e cuplat cu cel al cooperativei „Avîntul îmbrăcămîntei”, și face atingere.

— De unde știi? se bilbiu Manolache.

— Păi te-a chemat la probă!... Dar vezi, poate ți-a lăsat biletele în buzunarele de la pantaloni...

GÎND E GATA O CASĂ?

o fetiță! Mămica e plecată la o soră din împrejurimi și vine abia seara. Ce-ar fi să-l ia cu el? „Naduțule, vino să te-mbrac! Mergi cu tăticu' la birou!”

„Vezi, aici e biroul! Tu ai să stai cuminte acolo, la măsuța aceea, iar tăticul o să scrie ceva. Și ca să nu te plictisești, uite ce-ți dă tata: o hîrtie mare, albă și un creion frumos. Vezi? Pe o parte scrie albastru și pe cealaltă roșu. Tu ai să desenezi și tata o să lucreze. Uite că-ți pune tata pe scaun niște dosare, să ajungi mai bine la masă! Și acum, stai cuminte și desenează! Îți place, Naduțule?”

„Imi place, dar ce să desenez, tăticule?”

„Fă niște omuleți!”

„Iar omuleți?”

„Nu mai vrei omuleți? Atunci fă o casă!”

„Da, da, da, tăticule! O să fac o casă. Cum faci tu!”

Și Naduțu a muiat vârful roșu al creionului pe o limbuță la fel de roșie și, încruntînd sprîncenele a mare atenție, a tras o linie, să zicem dreaptă și orizontală, punînd fundamentul noului imobil.

Și acum la treabă. „Raport!” Linie groasă dedesubt! Ceva mai jos în stînga: Conform angajamentelor luate, la sfîrșitul anului au fost gata urmă... Țrrr! Sună telefonul! „Alo! Da, aici Romică! Cum? Apartamentul 12 din blocul 4! E gata, tovarășe, ce mai vrea? Sînt defecte ușile? Nu se închid? A! Se închid și nu se mai deschid! Ei și? I-am dat casa gata la termen și tot nu-i mulțumit! O să trec pe acolo zilele astea. Bine! Noroc!” Romică a închis telefonul. Lîngă el Naduțu. „Gata casa, tăticule!” Și-i arată pe hîrtie un fel de pătrat destul de trapez. „Nu e gata, Naduțule! Păi ce, așa arată o casă? Unde e acoperișul? Vrei să plouă în casă?” Lui Naduțu nu-i place ploaia. Cînd plouă, curge niște apă de sus, se aud bubuituri și se aude și vocea mamei „Naduțu,

stai în casă că a început să plouă.”

„Fac acoperiș, tăticule, numai să nu plouă!” Băiețelul s-a cocoțat iarăși sus pe dosarul „Utilaje” și, de data asta, vârful albastru vine să distoneze cu flacăra limbuței.

Nea Romică își reia raportul. Va să zică, la sfîrșitul anului au fost gata... Țrrr! „Uf! Da! Tot Romică! Ce mai e? Cum? Ce-i cu geamurile? Să nu vă mai țineți de fleacari! Și ce dacă nu-s chituite? Sînt prinse bine în cuie! Asta-i bună! Păi garsonieră mai bună decît cea de la trei nu-i în tot blocul! Auzi? Nu-s chituite geamurile! I-am dat gata, la cheie, o bomboană de garsonieră, și dumnealui reclamă că nu-s chituite geamurile! Formidabil, dom'le, ce pretențioși! O să trec eu pe acolo zilele astea, să văd, să trimit un geamgiu! Noroc!” Țac! Uite cum nu mă lasă să-mi fac raportul! Ce prostie! Nu-s chituite geamurile! Auzi ce-l dumnealui cînd a primit o garsonieră clasa-ntîi!”

Romică ridică ochii spre copil. Naduțu tocmai aluneca de pe dosare fugind spre el. „Gata casa, tăticule!” Și îi arată desenul. Peste casă, băiatul desenase un fel de căciulă ciobănească, ce închipuia acoperișul. „E gata, nu-i așa tăticule?” „Nu e gata, Naduțule! Unde-ai mai văzut tu casă fără ușă? Pe unde să vină tăticu seara acasă dacă tu ai făcut casa fără ușă? Tu nu vrei să vină tăticul acasă?” Naduțu e zdrobit de catastrofa ce s-ar putea produce. Auzi! să nu vină tăticul acasă fiindcă el nu a făcut ușă la casă! Tăticul lui, care are întotdeauna în buzunar povești de ciocolată. Aia cu scufița roșie avea și alune! O să-i facă o ușă mare să intre tăticul cu toată ciocolata din „cofetărie”! Ba poate că odată o să intre și cu o bicicletă! „Îi fac și ușă, tăticule!” Sus înapoi pe „Montaje”. O clipă de cumpănire! Roșu sau albastru? Roșu! E mai vizibil! Și construcția ușii începe.

Romică se apleacă din nou peste raport... la sfîrșitul anului au fost terminate lucrările la... Țrrr! Nu se mai poate! „Alo... Ce e? Da, Romică! Cum? Beneficiarul nu vrea să semneze recepția! De ce nu vrea? Ce i-a apucat! Drăgănescu? Dă-mi-l la telefon! E sus, la etajul trei? Cheamă-l imediat! Aștept la receptor!” Cu telefonul la ureche Romică bătea nerăbdător tamburina pe cristalul biroului Naduțu se apropie din nou; „Acum, e gata, tăticule!” Într-adevăr făcuse o ușă, care depășea cu mult chiar și căciula acoperișului. „O ușă mare, tăticule! E gata casa!” „Nu e gata, Naduțule! Unde-s ferestrele? Unde vrei să stea bunica atunci cînd o vrea să se uite în stradă? Și unde-i clanța de la ușă? Cum vrei să deschizi ușă dacă nu e clanță? Și văd că e casă mare, cu un etaj. Unde-i balconul? Vrei să cadă Naduțu prin ușă asta mare tocmai jos și să-i curgă sînge din nas? Nu. Naduțule! Casa e gata cînd are și ușă, și acoperiș, și ferestre, și clanță, și balcon...”

...„Și de toate, tovarășe Romică! Așa e! Ai dreptate!” se auzi în receptor vocea beneficiarului, vocea lui Drăgănescu, care auzise toate sfaturile date lui Naduțu. „Ai dreptate, nea Romică, și cînd s-o face cum zici mata atunci o să semnez procesul-verbal de recepție! Noroc!”

Romică a pus încet receptorul în furcă. „Hai acasă, Naduțule!”

„Nu mai scrii, tăticule?”

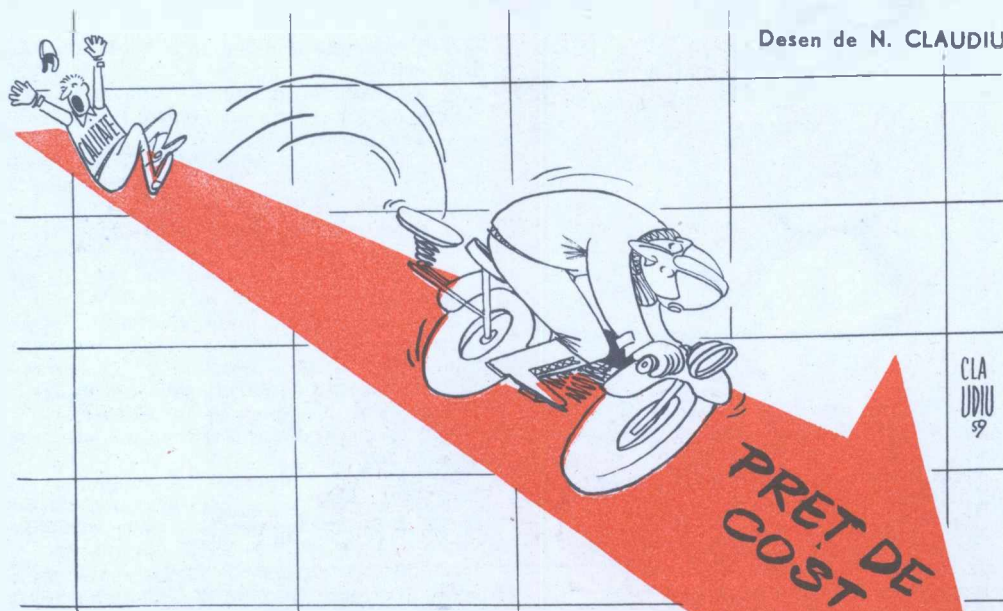
„Nu! O să scriu eu altădată! Hai acasă!”

„Și pînă acasă trecem pe la „cofetărie” și mîncăm cîte o prăjitură. Tu, tăticule, una și eu una, că am făcut o casă! E gata casa! I-am pus și clanță! Și balcon! Uite!”

„O să mîncînci numai tu, Naduțule. Casa ta e gata!”

RADU STĂNESCU

Dedicat celor care, scăzînd prețul de cost, omit respectarea calității produselor.

Desen de N. CLAUDIU

CLA
UDIU
59

Prezimi

Prevăd că fulgii sprinteni de zăpadă
Plutind ușor în dansul argintiu
Vor stărui și-n viitor să-mi cadă
Plăpînzi și albi, pe părul castaniu.

Iar peste ani, trecînd pe străzi la fel
Ca și acum, de fulgii veseli nins,
Mă veți vedea în chip de bătrînel
Dar tot ca azi de bucurii cuprins.

Cînd văd cum crește Bucureștiul drag
Întocmai ca voinicul din poveste,
Și stîlpîii cu neon în lung șirag
Cu ștrengărești căciuli de nea pe creste...

Prevăd prieteni c-o să ne-nîlînim
Plimbîndu-ne pe stradă, bătrînește,
Dar nu vom regreta că-mbătrînim
În timp ce țara-ntreagă-ntinerește!

D. GALICEANU

CALITATEA: — Hei! Pe mine cui mă lași?

FILME ȘI PIESE

Filmele și piesele de mai jos se reprezintă în unele localități din țară, după cum urmează:

Nu aștepta luna mai...

...a anului viitor, ca să rezolvi o cerere din luna septembrie a anului trecut!

Povața aceasta i se dă tovarășului inspector Chiriță Niculae de la Secția financiară Focșani. În luna septembrie a anului trecut, locuitorul Antohe N. Ion din satul Jorăști (comuna Vinători) a depus la Secția financiară Focșani o întâmpinare prin care cerea reducerea sumei cu care fusese impus pe anul 1959 pentru gospodăria sa individuală, ținându-se seamă și de faptul că e membru al întovărășirii agricole. Nerezolvându-i-se cererea, tovarășul Antohe a sezișat *Urzica*, iar *Urzica* a sezișat Sfatul popular al raionului Focșani. Acesta a răspuns că cererea a fost rezolvată abia la sezișarea *Urzicii*, în luna noiembrie 1959. Pentru rezolvarea cu întârziere a acestei cereri, tovarășul inspector a fost criticat într-o ședință de analiză a muncii, în urma căreia se nădăjduiește că... nu va mai aștepta... luna mai, sau luna noiembrie, spre a rezolva cereri din septembrie.

Casa părintească...

...poate fi denumit Sfatul popular al raionului Râmnicu Vilcea care, răspunzând la o sezișare a *Urzicii*, ne comunică măsurile luate de urgență:

Astfel, semnându-i-se că, la două spitale din orașul Râmnicu Vilcea, sînt urele lipsuri de ordin gospodăresc, sfatul popular al raionului ne-a comunicat... urmarea. La Spitalul T.B.C., caloriferul — care era defect — a fost reparat. Defecțiunea de la salonul nr. 2, prin ale cărui țevi sparte se scurgea apă, a fost remediată. La spitalul de adulți, instalația de apă e încă defectuoasă. Apa vine — prin conducte — cu intermitențe. S-a cerut întreprinderii comunale raionale să ia măsuri. Lumina electrică funcționează cu surprize. Pentru înlocuirea instalației uzate, s-au prevăzut — în bugetul anului 1960 — fondurile necesare.

Prin urmare, se poate și așa. Adică, a se lua măsuri spre a se repara ce e stricat, nu e... o întâmplare extraordinară.

Zarvă între fete...

... s-a stîrnit la Atelierele C.F.R. — L.R. din Arad, cînd a sosit sezișarea de reproș a *Urzicii* cum că — la numitele ateliere — două fete, calificate strungari, lucrează în birouri.

Dar, îndată, Direcția regională C.F.R. Timișoara a răspuns că... cele două tovarășe strungare lucrează în producție.

Așa, da! Mai bine, fete între strungari, decît... zarvă între fete.

Lumina de la Ulmi...

...de pe scenă, funcționează mai bine decît lumina electrică din orașul Ocnele Mari.

Sezișat de *Urzica* în această chestiune, Sfatul popular al raionului Râmnicu Vilcea răspunde că „în acest oraș, iluminatul funcționează în mod normal, însă din cauza motoarelor vechi ale uzinei electrice, mai sînt uneori defecțiuni”.

Normal cu...defecțiuni!

Urzica e... luminată.

Dacă vei fi întreat...

...ce e cu State Alexandru? — să răspunzi: Știu!

Știu că State Alexandru, cînd era responsabil al morii din comuna Valea Muscelului (raionul Cislău, regiunea Ploești) a fost criticat în *Urzica* nr. 7/1959 pentru diverse fapte necinstite. Sezișat, Sfatul popular al raionului Cislău a răspuns atunci că... „s-au luat măsuri pentru... retrogradarea” lui. Dar, la puțină vreme, o nouă semnalare a corespondentului voluntar al *Urzicii*, Oproescu Mitache, arăta că State Alex. continua să funcționeze și să opereze: vînzînd ilegal cereale, sustrăgînd cereale din uium etc. Sezișat din nou, sfatul popular raional a răspuns că... Întreprinderea industrială din Măgura, de care aparține numitul State, îl va înlocui la data de... cîtare. Dar, la puțină vreme, o nouă semnalare a corespondentului voluntar al *Urzicii* arăta că domnul afacerist State, care a fost dat afară ieri de la moara din Valea Muscelului, a fost angajat a doua zi... responsabil al restaurantului nr. 1 al Cooperativei de consum Pătrîlgele, care ține de U.R.C.C. Cislău.

Despre aceasta, am fi curioși — tovarășe președinte de la U.R.C.C. Cislău — să știm ce vei răspunde... dacă vei fi întreat.

C. COSTACHE

NOTE

FALSE

Orchestrale de muzică ușoară, care prezintă concerte, execută cu predilecție lucrări ale șefului orchestrei, fapt care îngustază varietatea programului.

Concert
DE MUZICĂ UȘOARĂ
PROGRAM VARIAT
PREZENTĂ MAESTRUL
BIBI PANDELE STAN DELA MIZIL
SE VOR EXECUTA
LUCRĂRI DE :

- 1 BIBI
- 2 PANDELE
- 3 STAN
- 4 DELA
- 5 MIZIL

Unii muzicieni apreciază pe cronicar după critica pe care le-o face (dacă este favorabilă sau nu).

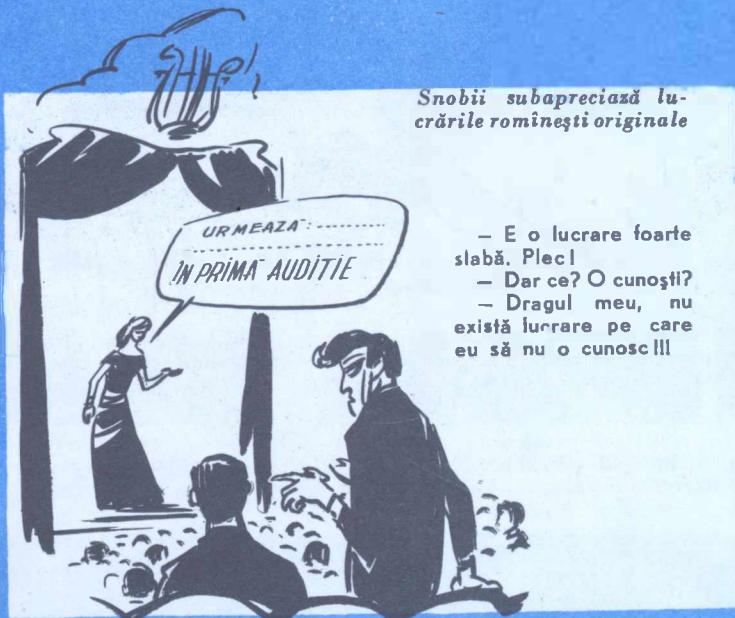
LA CAFENEA

- Ce face? Atacă vreo partitură?
- Da' de unde? Îl atacă pe criticul x!

Snobii subapreciază lucrările românești originale

- E o lucrare foarte slabă. Pleci!
- Dar ce? O cunoști?
- Dragul meu, nu există lucrare pe care eu să nu o cunosc!!!

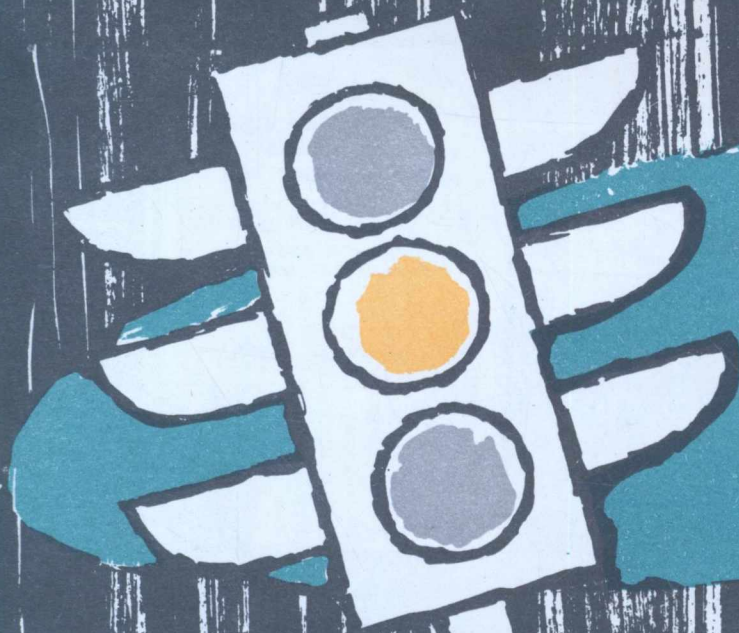

Sînt critici muzicali care evită să se pronunțe asupra lucrărilor noi.

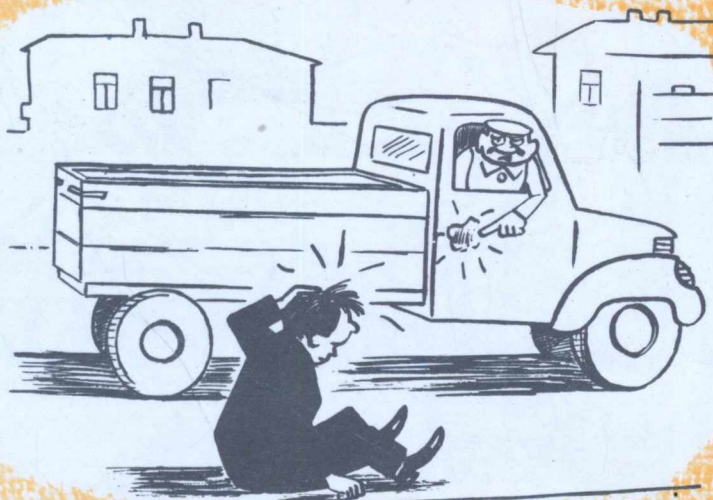
Desene de A. POCH

Secția de critică

CIRCULAȚI, VĂ ROG, DAR NU AȘ

Tinărul Ionaș Gheorghe, de 15 ani, din București, șos. Alexandria nr. 127, a traversat în fugă str. Măgurele, lovindu-se singur cu capul de laterala unui autocamion.

— Mi-ai stricat caroseria! Dacă îți place să intri cu capul în vehicule, cel puțin poartă căciula!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Cetățeanul Niculaș Tănase, conducător nr. 82660-B (proprietatea A.V.S.A.P. soseaua București-Alexandria, a rupt autoturismul

Puferea alcoolului

Întreprinderea drumuri și poduri, str. Clucerului, Întreprinderea utilaj transport, Dristor 90, și I.C.S.I.M. București, str. N. Racotă nr. 23 țin autovehiculele sub cerul liber, expuse în condiții de temperaturi.

— Nu se strică dacă stau sub cerul liber?
— Nu cred. Carul mare stă și el așa de când lumea și nu pățește nimic!

Desen de PAVEL ILIEȘ

Cetățeanul Dincă Chirilă din str. Dr. Westfried, raionul T. Vladimirescu, călătorind în caroseria autocamionului nr. 32280-B a scos mîna afară fiind lovit de un autovehicul în depășire.

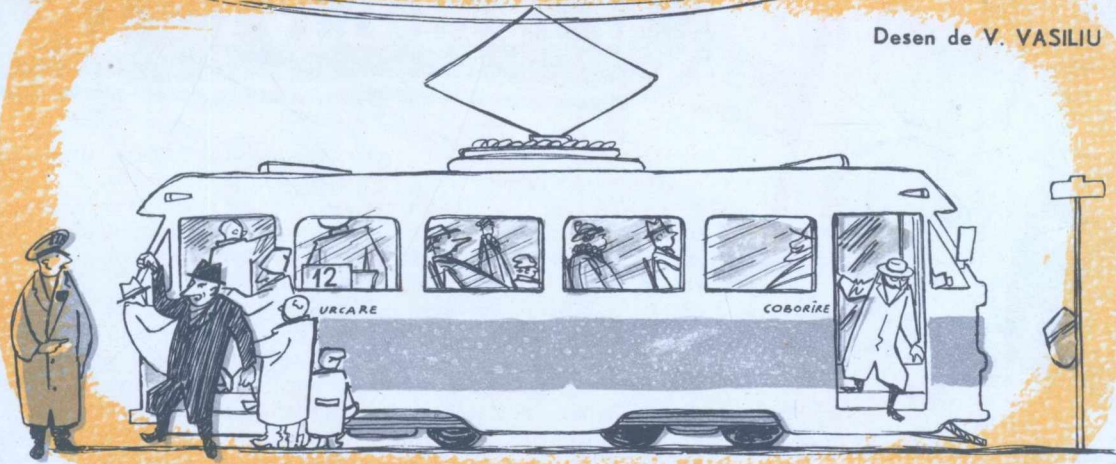

— Măi, Ghiță, deștept băiat ești tu!
— De ce, mă Nae?
— Pentru că n-ai scos capul pe fereastra autoturismului!

Desen de PAUL ȘERII

Antonescu Ion din str. Comarnic nr. 81, raionul 1 Mai, a coborît dintr-un tramvai de pe linia 12 prin ușa de urcare, împiedicînd urcarea cetățenilor și avînd o atitudine de sfidare atunci cînd i s-a atras atenția.

Desen de V. VASILIU

- De ce coborîți prin spate?
- D-ala, pentru că am urcat prin față...

În stare de ebrietate, motocicleta a circulat cu viteză excesivă pe ca. C.F.R. și a tamponat apoi 38-B.

Desen de H. LERU

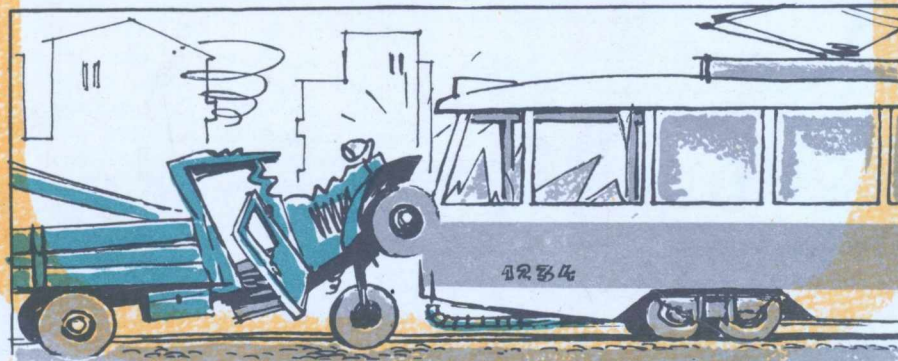
paște bariere...

În ziua de 4.XI.1959, șoferul Fereiniuc Aurian, conducînd, în stare de ebrietate, autocamionul nr. 29244-B, cu viteză excesivă, s-a ciocnit de un tramvai.

Desen de V. CRIVĂȚ

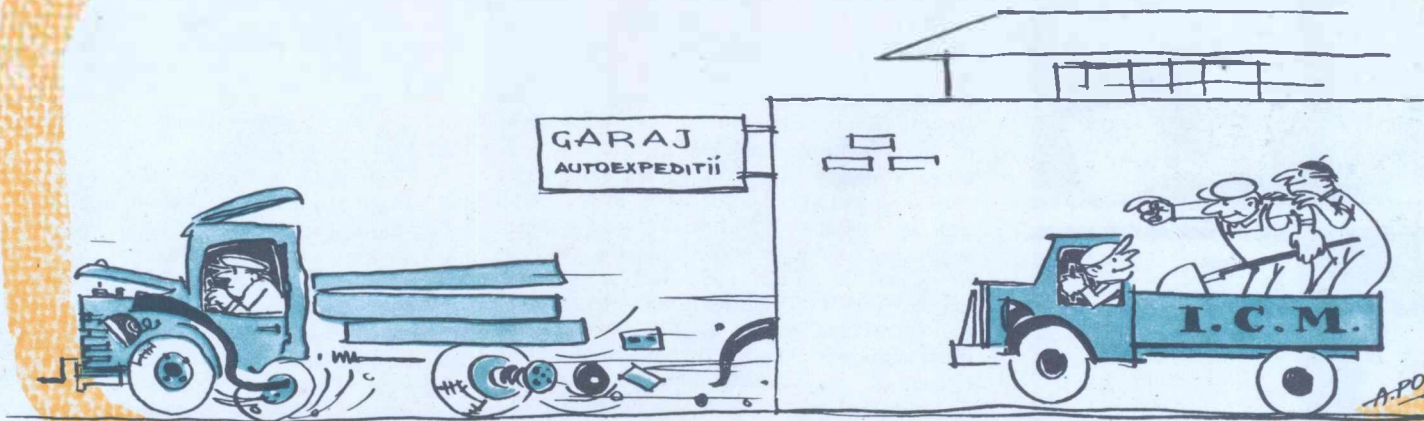
De obicei se ciocnește înainte de a bea...

... Dar tov. șofer Fereiniuc ciocnește după ce bea.

Șeful garajului „Auto-expediții” din str. Haiducul Bujor lasă să iasă din garaj vehicule care nu corespund din punct de vedere tehnic. (Exemplu auto nr. 30656-B avea ușile, aripile, masca și capota neconsolidate).

Desen de A. POCH

— Repede, Costică, după ei! Azi depășim planul la colectarea metalelor!

A. POCH

Luțescu
Suceava

ZGOMOTELE

Desene de V. VASILIU

CÎND AI UN VECIN MUZICANT

— Vă rog, sînt bolnav!
— Perfect. Ce vreți să vă cînt?

CHEFLII...

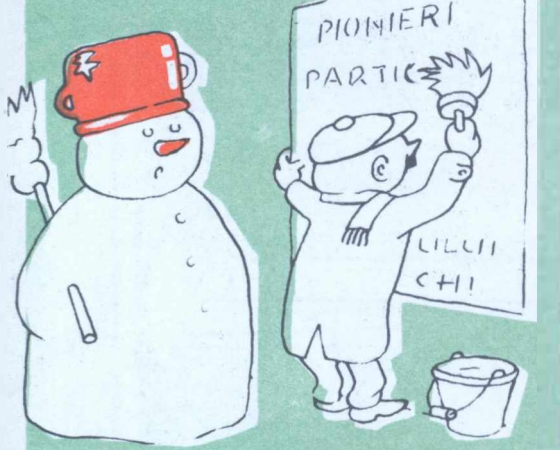
...Somn îmi e și pic de somn...

CÎND RADIO-UL E PUS PREA TARE

— Ce e asta, vecine?
— Tosca!!!

OPERATIVITATE

PIONIERI,
PARTICIPATI
LA
STRÎNGEREA
FIERULUI
VECHI

Desen de PALL

OAMENI ÎN ALB

Săptămîna trecută a fost pentru mine o zi cu ghinion. Nu, nu e ceea ce vă închipuiți dv. Nici nu mi s-a respins vreun material, nici nu am figurat pe agenda de lucru a vreunui critic literar. Mi s-a întîmplat ceea ce se poate întîmpla cuiva chiar dacă e umorist. Mi-am fracturat piciorul drept. Dacă aveți de gînd să mă întrebați cu ce o să scriu acum, vă avertizez că nu sînteți un original. Din cei 77 de prieteni care m-au vizitat în ziua aceea, 76 mi-au pus aceeași nostimă întrebare. Cel de al 77-lea, amicul meu Barbu, n-a făcut această remarcă, fiindcă tocmai își scosese două măsele și nu putea desclêta maxilarele... O clipă, mă scuzați, sună telefonul... Așa, gata, m-am înapoiat. N-a durat mult convorbirea, nu-i așa? La telefon era amicul meu Barbu. M-a întreat cu ce o să mai scriu dacă am piciorul fracturat. V-am spus eu...

Nu e necesar să vă conving despre insuportabilele dureri care te copleșesc în asemenea accidente. Mai întîi simți în picior ceva, ca un junghi, apoi simți ceva ca două junghiuri, ca trei junghiuri și cînd ajungi la opt junghiuri nu mai simți nimic, răsufli ușurat și leșini. Cînd te trezești din leșin, zărești deasupra ta o învîlmășeală de capete. Te gîndești că ești victima unui coșmar, te freci la ochi și privești. Nu e coșmar. Sînt capetele membrilor familiei. Durerea te-a lăsat, dar nu te lasă ei. Fiecare a devenit subit medic. „Aici te doare?” Și apasă zdravăn cu toată mîna. Urlu. „Il doare! completează altcineva. Luxație”. „Dar aici simți ceva?” Și mă ciupește pînă la sînge. Zbier. „Il doare! Fractură”. Altul: „Cînd răsucești glezna te doare?” „Văd stele verzi...” „Il doare. Probabil are ceva la picior”. Probabil... Nu e sigur fiindcă e numai umflat, vînat și nu-l pot mișca. Se telefonează după Salvare. Sînt ridicat cu deosebită atenție și sprijinit de umeri și condus la mașină. Afară vecinii. Mă privesc cu milă. Membrii familiei se uită în jur și își potriveșc figurile reclamante de asemenea ocazii: priviri de cioclu, capul plecat, buzele supte și o tăcere de gheață. Sînt introdus încet și solemn în mașină. De ce să mint, atmosfera e atît de izbutită și adevătată, încît mă impresionează și pe mine. Imi dau lacrimile. Privesc afară pe geam, mă uit la ei și mă simt nu ca în mașina Salvării, ci ca într-un auto-dric.

Ajung la spital. Aici, altă atmosferă. Parecă aș fi venit la chermeză. Mă întîmpină vesel radiologul. Mă întîmpină zîmbind, omul în halat alb: „Nu te speria, nu-i grav”. Și mă bate prietenos pe umeri. Nu-i grav, dar mă întinde pe masa de operație. „Fii liniștit. Nu se întîmplat nimic”. Acum ce să se mai întîmple, că s-a întîmplat!... Se apleacă asupra piciorului și mă atinge atît de ușor, cu atîta grijă, de parcă ar atinge un puf de păpădie. Palpează vag, gingaș, umflătura. Se poartă cu mine de parcă aș fi un pui de găină... „Să nu-ți fie teamă”, mă roagă el. Îi făgăduiesc, mai mult de mila lui. Îl privesc în ochi și, într-adevăr, frica mi se risipește. „Acum o să te doară, mă avertizează el.” Și s-a ținut de cuvînt. Am scos un geamăt și mi s-a părut că-l doare și pe el.

În conștiința mea se cristaliza un sentiment de jenă. Luna trecută făcusem un raid prin spitale. Criticasem trei chirurgi... Sentimentul de jenă se transformă deodată într-unul de spaimă. Dacă e unul din cei trei?... Dacă află cumva că eu sînt ăla... „Tovarășe medic, vreau acasă!” mă trezesc eu scîncînd. Omul în halat alb n-aude.

Aplecat deasupra fracturii consultă îngîndurat. O soră îl asistă. Din cînd în cînd îi tamponează cu batista fruntea brobonată. Acum se îndreaptă din spate. E frînt. Obosit. Așteaptă radiografia... „Tovarășe medic, e grav?” „Nu-i grav, o bagatelă”, mă încurajează el. Glasul îi sună fals. Mă minte. Își dă seama că nu-l cred. Se apropie de mine și mă bate pe umăr.

„Tovarășe medic, e grav?” „Îa spune-mi mai bine, ai fost la Vico Torriani?” „Tovarășe medic, sînt și complicații?” „Să mergi neapărat joi la Ateneu, e un concert grozav!” „Tovarășe medic, am vreo șansă?” „Ce șansă frate, rîde el. Că doar nu-ți jucăm piciorul la Loto-Central!”

Îl mai privesc încă vreun sfert de oră. Omul în halat alb mă ascultă răbdător, îmi dă curaj, glumește. Fac un calcul: Dacă are în fiecare zi numai cîte cinci pisălogi cu fracturi, cum rezistă oare omul ăsta?... Și rezistă! Și stă de vorbă și nu dă semne de oboseală. Și eu fac raiduri. Și-i critic...

Sosește radiografia. O aduce un alt medic în halat alb. Amîndoi o cercetează. Îi aud vorbind: „Splendidă fractură!” Eu să leșin, nu alta. Niciodată n-am realizat un lucru atît de splendid ca fractura asta!... De jumătate de oră, cei doi în halat alb confruntă radiografia cu piciorul. E ora trei și cei doi aveau program pînă la unu. Simt că mă învăluie un „sentiment de autocritică”. Eu la trei fără un sfert îmi încui sertarele și la trei fără cinci sînt la tramvai. Cei doi și-au terminat programul încă de acum două ore. Ce-ar fi să mă lase aici pînă mîine?... Mă uit la ei. Îi văd făcînd niște pregătiri, care nu-mi produc nici un fel de bucurie. Omul în halat alb îmi tamponează fruntea încinsă. Sună telefonul. Aud convorbirea. La telefon, e pesemne, soția lui: „Hai dragă odată, te aștept la masă de două ore! Ți-am pregătit piftie...” „Piftie?” Tremur ca varga. „Voinicule, nu te speria”, mă liniștește el cu vocea domoală. Glasul lui cald și tandru are darul să mă liniștească. „Lenuțo, anestezic!” Lenuța pregătește anestezicul. „Lenuțo, dă-mi... dă-mi aia”. Ridic pe furie capul să văd ce-i „aia” și văd că „aia” e bisturiul... „Voinicule, potolește-te, altfel mă superi de-adevăratalea!”

Îmi ia încetinel capul și mi-l așază pe masă. Apoi au început să-mi povestească amîndoi întîmplări hazlii. Unul stătea la cap și-mi povestea, celălalt meșterea nu știu ce la picioare. Apoi se schimbau. Povestea și rîdeau. Și aveau sărmanii o poftă de rîs, cum aveau eu, care-i vedeam umblînd cu bisturiul. Rîdeau și abia se mai țineau pe picioare de oboseală. După o oră, omul în halat alb îngîna frînt:

— Voinicile, gata poveștile, gata piciorul! Peste o lună revii și-ți scoatem ghipsul!...

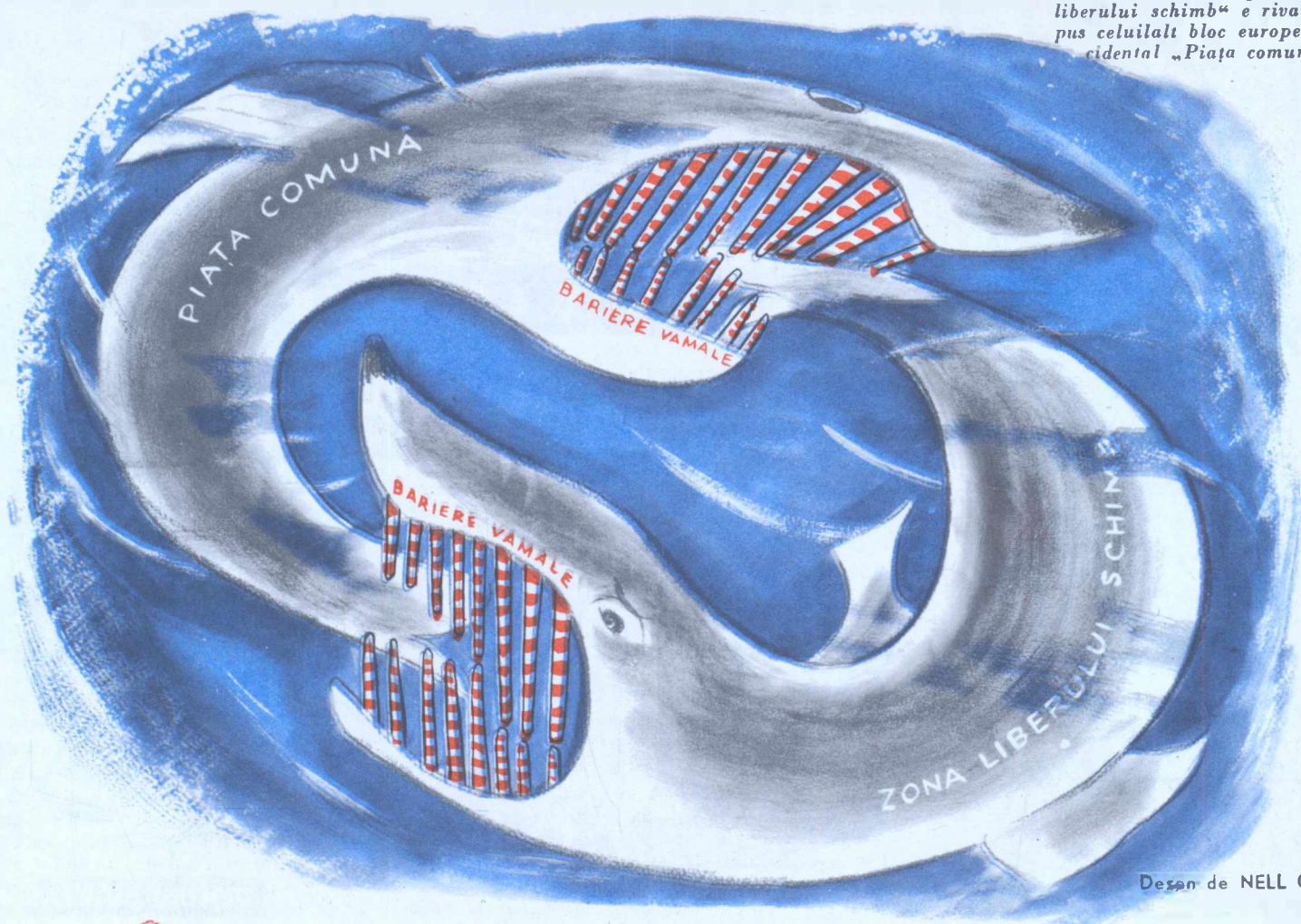
— Care ghips? am sărit eu în capul oaselor, și am căzut înapoi leșinat.

Tîrziu seara, sprijinindu-mă, cei doi oameni în halat alb m-au însoțit pînă la mașină. „Voinicile, dacă simți cumva dureri, să ne telefonezi”. „Unde? Acasă?” „Nu. Peste un sfert de oră intrăm în garda de noapte, așa că nu mai mergem acasă. Azi am avut o zi plină.”

Și eu la trei fără cinci sînt de obicei la tramvai...

Cînd mă înzdrăvenesc propun redacției să mai fac un raid pe la spitale. În definitiv nu există și raiduri pozitive?

I. AVIAN

O casă

RECHINII ÎNTRE EI

Am fost înștiințați prin ziare
Că fu vîndută casa-n care
Și-a tînguit în slovă dorul
Cîndva, Charles Dickens, scriitorul.

La licitație, în grabă,
Cu îrguieli, ca la tarabă,
Cu zarvă mare, cu tumult,
O cumpără (să fie-n treabă!)
Acel ce oferi mai mult.

Își poartă Londra-n stradă ceața
Și-o fumuieste-n rotocol,
Cînd și-o aruncă-n nas domol,
În loc de „bună dimineața“,
Și-n ea înoată-n zori de zi,
Lihnite, umbre de copii.
O, unde-i Dickens, să declame,
Să plîngă-n slove aurii
Pe cei ce suferă de foame?

Nu-i Dickens.
Iar în casa lui,
Ajunsă-n mina orîșicui,
Poate-ntr-un timp s-a strecurat
Un mic bilet: „De închiriat“.
Iar, de s-ar întîmpla să fie
Mai bun profitul la chirie,
Atuncea noul proprietar
O poate da ca prăvălie
La un samsar,
Un cîrnășar,
Un potcovar,
Un tocilar,
Sau ca un sediu de dricar:
Nu este dînsul proprietar?
Sau, dacă-l duce fantezia,
Și nu i-o conveni chiria,
E-ndreptățit de legi străbune
Pe casă, chiar să se răzbune
Și, demontîndu-i uși, pereți
S-o dea bucăți la precupeși,
Balast și material inert...

Un singur lucru este cert,
Și să ajungi la el nu-i greu:
Că-n casa asta licitată
N-ar face dînsul niciodată
Gîndind la Dickens, un muzeu...

V. P.

(după scriitorul sovietic S. MARȘAK)

Ministrul de la Bonn pentru treburile persoanelor strămutate, Teodor Oberländer, a participat în timpul războiului la nimicirea a sute de oameni nevinovați

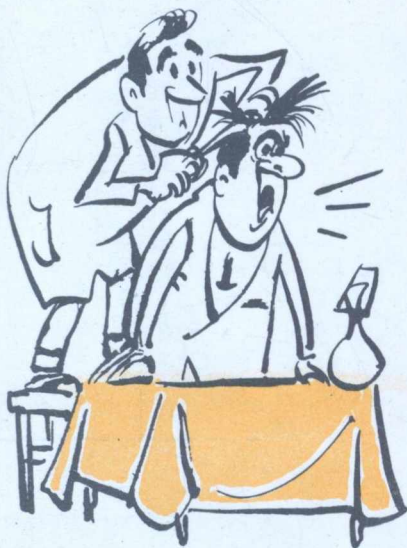
MULTILATERALUL GENERAL OBERLÄNDER

Desen de M. LISOGORSKI (din „Krokodil“)

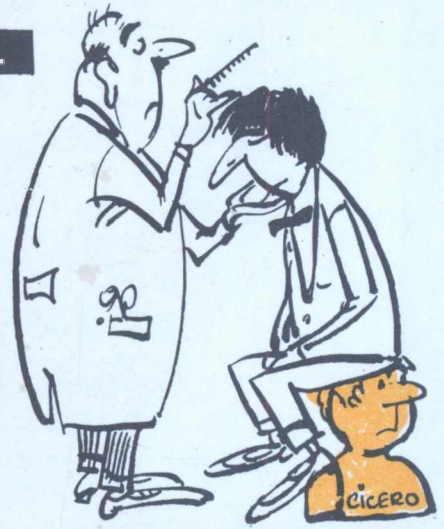
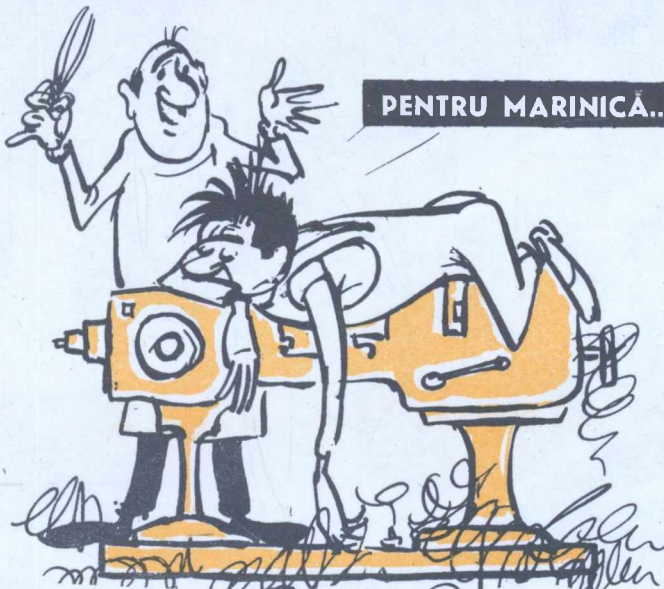
N.R. Prin analogie cu frizeria „Ciufulici” din București, unde copiii sînt tunși pe scaune reprezentînd diverse animale, scutere, etc.

Ciufulici

PENTRU CEI MARI:

PENTRU MARINICĂ...

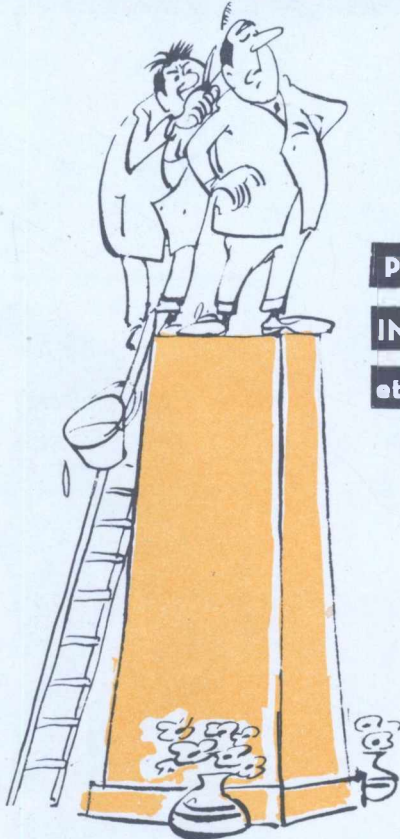

PENTRU BULEVARDIȘTI...

PENTRU ȘEDINȚOMANI...

PENTRU ANUMIȚI OSPĂTARI...

PENTRU
INFUMURESCU
et. COMP...

PENTRU D-ALDE NIȚA SCANDAL...

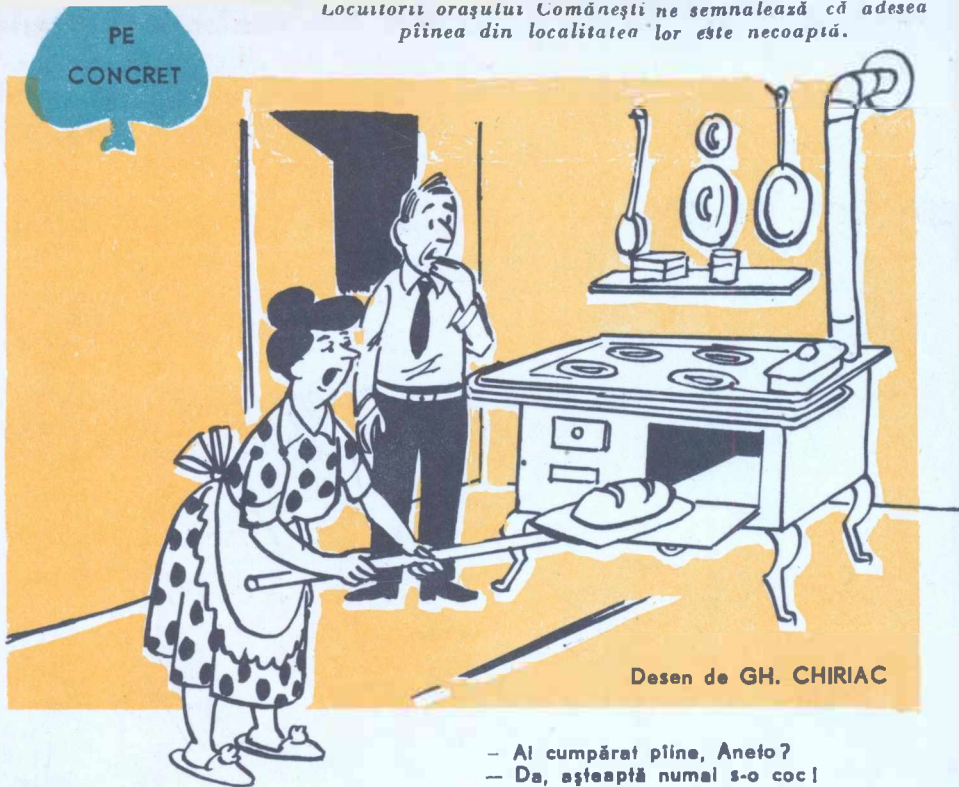
PENTRU O SECRETARA...

Scara

Proptită de-un perete netencuit pe-afară
Cam neglijenți zidarii uitaseră o scară.
Și dintre-atâtea trepte cu soț sau fără soț
Cea mai de sus pretinse că dînsa-i mai cu moț:
„Eu sînt cea mai aproape de soare și de lună!
Sînt fruntea ce gîndește și culmea ce-ncunună!
De n-aș fi eu, zidarii n-ar termina clădirea!
Și sigur fără mine ei și-ar rata menirea!”
În zori, venind zidarii dădură scara jos.
Și-au pus-o-n altă parte însă exact pe dos.
Deci treapta ce fusese în vîrf și sus de tot
Ajunse în țărînă. „Ehei, pe cît socot —
Ne spuse treapta — iată, văzîndu-mi vrednicia.
Mi-au dat însărcinarea să fiu azi temelie!”

DOINA DANIELESCU

— Ai cumpărat pîine, Aneto?
— Da, așteaptă numai s-o coc!

UNA BOACĂNĂ

Cetățeanul Eușan Marin, muncitor în cadrul cooperativei „Vremuri Noi” din Arad, a obținut de la Ministerul Afacerilor Interne aprobare pentru schimbarea numelui său, al soției și al fiicei, făcîndu-i-se totodată cunoscut că trebuie să se prezinte la oficiul stării civile, spre a i se înregistra schimbarea numelor, în termen de 30 de zile, după care valabilitatea aprobării încetează.

Om cu venit mic, a purces să obțină... mai întîi scutire de taxă. Și s-a prezentat la Secția financiară de la Sfatul popular al orașului Arad. Acolo, tovarășul șef adjunct Virșan Aurel l-a „lămurit” cu atîta bunăvoință și atît de explicit, încît omul a înțeles că asemenea scutiri acordă numai... Ministerul Finanțelor.

(Acum, la sezisia *Urzicii*, secția financiară regională susține că tovarășul adjunct de la Arad i-a spus cetățeanului: „Ministerul Finanțelor... sau... secția financiară a regiunii”. Crede că „o drege”. Ca și cînd, în asemenea chestiuni, merge pe „sau”. Ca și cînd un șef adjunct de secție financiară orășencască n-ar trebui să știe precis că scutirile pînă la 5000 de lei le aprobă secția financiară regională și nu ministerul).

— Mă rog! hai la București, la Ministerul Finanțelor! și-a zis petiționarul. (Dar, fiind suferînd, a rugat pe un tovarăș al său de muncă, Șuvaina Ion, să se ducă el la București).

La București, la Ministerul Finanțelor, i s-a recomandat trimisului petiționarului să se adreseze secției financiare locale.

— Hai înapoi, la Arad!... Hai, apoi (cu actele întocmite de Secția financiară Arad) la... Secția financiară din Timișoara!

La Timișoara, petiționarul a fost servit prompt: tovarășa inspectoare, Balaban Ileana i-a verificat repede aprobarea ministerială

pentru schimbarea numelor, i-a aprobat pe loc scutirea taxelor și tot pe loc i-a înmînat-o, recomandîndu-i s-o prezinte repede la Oficiul stării civile din Arad, — și gata: va obține, în termen, înregistrarea schimbării numelor.

Un singur lucru „a uitat” tovarășa inspectoare: ca, odată cu înmînarea aprobării pentru scutirea taxei, să-i restituie cetățeanului și... aprobarea ministerului pentru schimbarea numelor, act care era atașat la petiție.

— Mă rog! hai înapoi la Arad, cu ceea ce-a primit de la tovarășa Balaban!

La Arad, însă ce să vezi? La oficiul stării civile, unde cetățeanul a prezentat scutirea de taxe, i s-a cerut să prezinte și... aprobarea ministerială pentru schimbarea numelor! Dar, repede-repede! că expiră termenul!

Și pînă la urmă a ajuns prea tîrziu! A ajuns cu o întîrziere de ... o zi. Oficiul stării civile a refuzat să înregistreze schimbarea numelor.

— Și acum ce fac? a întrebat cetățeanul.

— Faceți o nouă cerere la București, la minister, spre a obține o nouă aprobare pentru schimbarea numelor și — în decurs de 30 de zile — ați terminat... dacă, pentru celelalte aprobări, aveți noroc să-i... nimeriți... mai conștiințioși pe tovarășul Virșan de la Arad și pe tovarășa Balaban de la Timișoara.

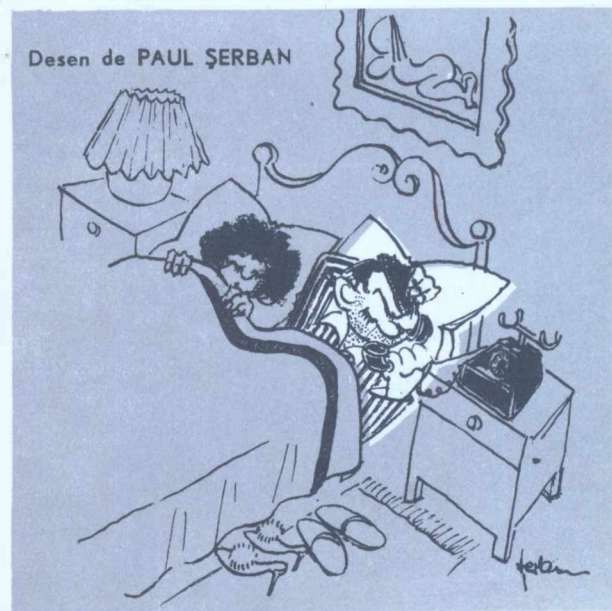
Și așa a făcut cetățeanul. Și i-a... nimerit. I-a nimerit tocmai cînd erau... sancționați pentru cele povestite mai sus.

CRISTEA BOLDU

— Nu le risipi aiurea, că astea sînt economiile realizate de mine pe luna trecută!

Desen de AL. CLENCIU

— Alo, tovarășă secretară. Sînt pe teren. Ai grijă și notează-i pe toți tovarășii din secție care întîrzie...

- Vai de mine, ce copil rău!
- E pisica dv.?
- Nu, foarfeca e a mea!

NEGRU PE ALB

Zoologia „Luminiții”

Ne semnalează tovarășul profesor Traian Georgescu din comuna Frumușeni (raionul Arad) că revista „Luminița” a publicat în nr. 10/1959, în pagina 19, la rubrica intitulată „Curiozități”, niște lucruri foarte... curioase despre albină și despre șarpe.

Despre albină zice:

„Ca să adune din polen un kilogram de miere, albină trebuie să zboare (...) de la stup la floare, uneori (...) până la 24 de kilometri”.

Ceea ce nu-i adevărat. Albină nu colectează mierea din polenul florilor, ci din nectarul lor. Și nu zboară 24 km, ci maximum 6—8 km.

Despre șarpe, face „Luminița” niște afirmații pe care le contrazice orice tratat elementar de zoologie. Vezi, de exemplu, „Manualul de zoologie pentru clasa a VI-a”, de Sanielevici, Popovici și Dabija,

ediția 1958, paginile 125—126.

Luminița: Șarpele nu are pleoape. Totuși el poate înota și se poate țiri prin colb fiindcă... etc.

Zoologia: Ochii (șarpelui) au pleoape transparente... etc.

(Va să zică, șarpele are pleoape).

Luminița: Șarpele nu are urechi. El aude însă cel mai mic zgomot... etc.

Zoologia: Urechile (șarpelui) nu au pavilioane, timpanele sînt... etc. (Va să zică, șarpele are urechi).

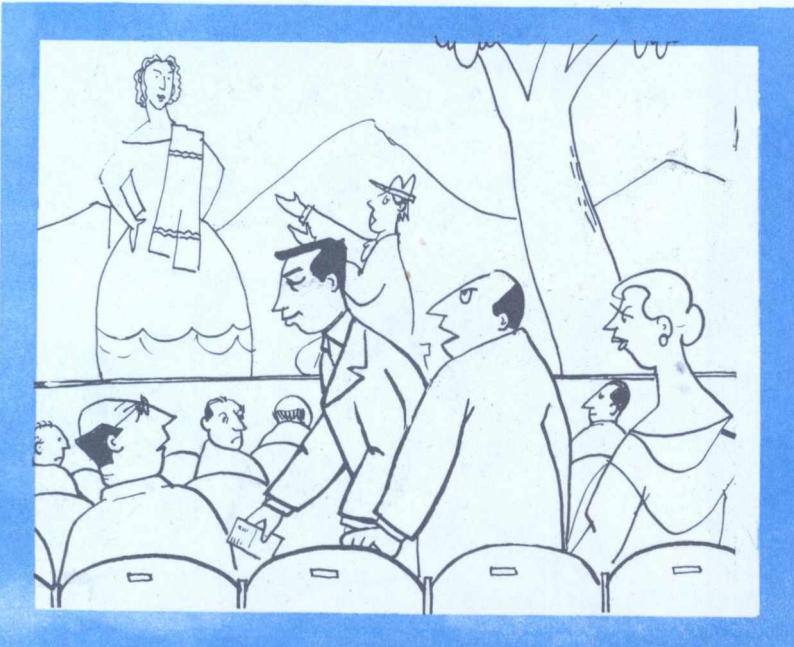
Luminița: Oamenii de știință presupun că (șarpele, spre a auzi) se slujește de limbă.

Zoologia: Șarpele pipăie cu limba. (Așadar, cu limba, șarpele pipăie, — nu... aude).

Cine are (la revista „Luminița”) urechi de auzit... să audă.

C. B. D.

Desen de V. EMIL

- De ce veniți atât de târziu, tovarășe? Spectacolul a început!
- Ca să nu fiu deranjat de alții care întîrzie!

PUNCTE DE VEDERE

(în legătură cu sensul unor zicale și expresii)

Noțiunile	Fruntașul	Codașul
Ziua de muncă	O aștept ca sarea-n bucate.	Mi-e lehamite de ea ca Bălanei de ham.
Punctualitate	Intr-un ceas bun!	Ceasul rău!
Inovație	Buturuga mică răstoarnăcarul mare.	Îmi pune bețe în roate.
O piesă bună	Picătură cu picătură se face lacul mare.	Cu o floare nu se face primăvară.
Protecția muncii	Paza bună trece primejdia rea.	De ce să mă leg la cap dacă nu mă doare.
Stocuri supranormative	Lăcomia pierde omenia.	Decît să ne lipsească, mai bine să prisosească.
Munca în asalt	Graba strică treaba.	Nu aduce anul ce aduce ceasul.
Critica	Prietenul la nevoie se cunoaște.	Ce ție nu-ți place, altuia nu face.
Autocritica	Nu dau cinstea pe rușine.	Laudă-mă gură!
Cînd trebuie să-și ia un angajament.	Promisiunea dată e datorie curată.	Tăcerea e de aur.
Cantitate și calitate	Unde-s doi puterea crește.	Nu pot ține doi pe-peni într-o mină.
Împărțirea primelor	După faptă și răsplată.	Trag nădejde ca spinul de barbă.
Sfirșit de an	La mulți ani!	Am rămas de căruță.

Cucuvaia

Cînd i-a cîntat pe casă cucuvaia
El a pufnit: „cobește lighioaia”...
Aflase din bătrîni că-i piază rea
Și-ți merge rău atunci cînd țipă ea.
— Îmi cîntă a necaz... da-i vin de hac,
Stăi, cobe tu, și o să vezi ce-ți faci!
Și-ntr-adevăr luînd o scurtătură
Leși cu ea grăbit în bătătură
Și „zvrrr”... pe casă sus, înspre hogoag,
Unde-i „cobe” dușmanul cel pribeag.
Dar vezi că scurtătura, arz-o focul,
N-a nimerit nici pasărea, nici locul,
Ci s-abătu din calea ei pușin
Și s-a oprit în geam la un vecin,
Pe care-n mai pușin de un minut
În mii de țîndări i l-a prefăcut.
Cît despre cucuvaie a zburat
Pierzîndu-se-n amurgu-mpurpurat.
Cînd a-nțeleș vecinul cum stă cazul
Și-a potolit încetișor necazul
Apoi i-a spus: de n-ai fi avut ochi
Doar pentru leacuri, vrăji și dedeochi
Ai fi știut și tu, vecine Stan,
Că cucuvaia nu-ți este dușman
Ci, dimpotrivă, cînd nimic nu-i faci
Te apără de șoareci și gîndaci.
Credința-n semne însă, mi se pare,
Te va costa cam mult... că geamu-i mare!

ION RUȘ

LIPSURI DE... LEGĂTURĂ

La cele două blocuri ale Fabricii de cărămidă „1 Mai” Bucov, regiunea Ploești, unele lucrări au fost defectuos executate. Luate în „bloc”, lipsurile la blocuri constau în faptul că la băi lipsește legătura cu cazanele, unor pereți le lipsește zugrăveala corespunzătoare, la sobe lipsesc burlanele, iar celor care trebuiau să se ocupe de această situație le lipsește... nota asta din *Urzica*.

T.R.C.L. Ploești a hotărît, în 1957, să înlătore neajunsurile ceva mai tîrziu, amînînd totul pentru anul 1958. În acest an, din lipsă de legătură cu terenul, T.R.C.L.-ul a uitat să aplice ce hotărîse în 1957 și a re... rehotărît că în 1959 cu siguranță va îndepărta deficiențele existente.

Dar nici în 1959 T.R.C.L. Ploești nu a îndreptat starea de lucruri de la blocurile Fabricii de cărămidă „1 Mai” Bucov, de unde se poate deduce că forul superior de construcții al regiunii Ploești duce o activitate de T.R.C.L., care însă de data aceasta înseamnă Tarăganare, Răbdare și Cocoloșire a Lipsurilor.

VASILE ION

DRAGĂ URZICO

Vrei să știi în cât timp construiești întreprinderea de gospodărie orașenească Lugoj o sobă de teracotă, la locuința sub-semnaților, dat fiind că actuala sobă de teracotă nu se poate folosi?

O construiești în decurs de trei... adrese. Prima adresă (nr. 2269) ne-a trimis-o în anul 1956: „La cererea dv. vă facem cunoscut că s-a planificat să vi se instaleze o sobă de teracotă în trimestrul IV al anului 1956. Semnat: director, Madincea“.

A doua adresă (nr. 517) ne-a trimis-o după... trei ani, la 8 septembrie 1959: „Vă facem cunoscut că în anul în curs nu avem posibilități a vă construi soba de teracotă. Semnat: șef de secție, Madincea“.

(Va să zică, în 1959, tovarășul Madincea nu mai era director. Era numai șef de secție. Tot e bine. Înseamnă că, în decurs de trei ani, tot s-a schimbat ceva la I.G.O. în problema... sobei noastre).

A treia adresă o... așteptăm în cursul acestui an, 1960, și am dori să glăsuie astfel: Vă facem cunoscut că Sfatul popular al orașului Lugoj a comunicat telefonic, în decembrie 1959, revistei *Urzica*, pe care ați sesizat-o, că soba de teracotă vi se va construi.

Amin!

Eva și Nicu Smaranda
str. 6 Martie nr. 3
Lugoj

URZICUȚO,

Treci podul și înghiți nodul!... zice o glumă din popor.

Noi, focșănenii, înghițim... două noduri, fiindcă trecem pe două poduri striccate (unul pe strada Muncitori și altul pe strada Odo-bești) care nu sînt, de multă vreme, reparate.

Auzim însă că vor fi. La sezizarea noastră (a mea și a ta), Sfatul popular al regiunii Galați a răspuns — cu adresa nr. 2278/1959 — cum că Sfatul popular al orașului Focșani i-a înaintat „temele de proiectare“ și că „aceste teme, avizate și cu comenzile respective, au fost depuse la I.R.P. Galați care va întocmi proiectele pentru cele două poduri în primul trimestru al anului 1960, urmînd imediat execuția lor“.

Deoarece, dragă Urzico, primul trimestru al anului 1960 e lung (mai sînt din el două luni), fii tu bună și fă-ți două... noduri la batistă, ca să nu uiți a te interesa dacă ceea ce a dispus sfatul regional se va realiza la timp.

Cînd se vor repara aceste două poduri, ni se vor ridica și nouă, de la inimă, două... noduri.

Anton Arghir
str. Muncitori nr. 64
Focșani

URZICUȚO DRAGĂ,

Toată lumea știe că $2 + 3 = 5$. I.I.R.S. a ajuns însă la această concluzie printr-o demonstrație... birocratică:

Acum doi ani, I.I.R.S. (Întreprinderea industrială raională Sighișoara) a încetat a mai administra joagărele de tăiat bușteni, din raion. Deci scriem pe hîrtie cifra 2.

Cînd a încetat să administreze aceste joagăre, I.I.R.S. a lăsat, la joagărul din comuna Saschiz, în părăsire — și neadăpostită — o cantitate de lemnărie pentru cherestea, pe care o ținușe deja — neadăpostită — timp de trei ani. Deci mai scriem pe hîrtie cifra 3 și zicem: $2 + 3 = 5$... ani de cînd lemnăria aceea, abandonată și neadăpostită, putrezește. (La sezișările și criticile pe care i le adresează cei din Saschiz, I.I.R.S. nu acționează în nici un fel). Ceea ce era de demonstrat.

Acum, dragă Urzico, mai află că $10 : 5 = 0$. Să-ți demonstrez.

Lemnăria abandonată era în cantitate de 10 metri cubi, dar — în 5 ani — putrezind treptat, mai există azi, din acea lemnărie pentru cherestea, mai nimic.

Deci zicem: 10 metri cubi de lemnărie împărțit la 5 ani de nepăsare, fac... zero cherestea.

Zero cherestea și la... cherestea obra-zului numitei întreprinderi.

Ceea ce era de demonstrat.

I. Ploeanu
Sighișoara

DRAGĂ URZICO,

S-au lămurit de mult cititorii că îți place nu numai să critici, ci să și lauzi cînd îți se ivește prilejul.

Cred că, de data aceasta, e cazul să lăudăm hotelul „Postăvarul“ din Orașul Stalin.

Merită. Am constatat eu însumi. E de o curățenie, o eleganță și un confort, rar întîlnite. În fiecare cameră: covoare și perdele frumoase, așternuturi imaculate, apă rece și apă caldă în permanență, sonerii care funcționează, radio-difuzor și telefon.

Apoi, întregul personal (de la administrator și portari, pînă la liftieri și femeile de serviciu) e de o politețe și o conștiinciozitate în muncă, exemplare.

Aș fi putut crede că numai mie personal — luat drept un pasager mai cu moț — mi s-a făcut o atît de atentă primire și mi s-a oferit o atît de plăcută ospitalitate. Dar am constatat că n-a fost o excepție și o favoare: toți pasagerii, toți oamenii muncii, care „trag“ la acest hotel — indiferent de... croiala hainelor sau... culoarea ochilor — se bucură de aceeași amabilă și tovarășească atenție.

Bravo lor ! (Personalului hotelului și... pasagerilor)

C. Petculescu
str. Pitar-Moș nr. 29, București

Pe strada Unirii, raionul T. Vladimirescu, se găsește un mare număr de butoaie ale Întreprinderii „Zarea“, care împiedică circulația și dau un aspect neplăcut străzii.

Pe-alea butoaiașelor să vii
Și dacă vei putea cumva să treci
Întreabă-i pe tovarăși, dacă-i știi,
De ce-au făcut din strada noastră beci?

În curtea Întreprinderii „Constantin David“ din București zac din vară mai multe butoaie crăpate din care s-a scurs smoala.

Văzînd c-au risipit atîta smoală
Pierdută fără nici o socoteală
Butoaiele-au simțit că nu e bine
Și le-a cădat obrazul de mînie

Text:
Sandu Rateș

Foto:
Gh. Popescu

La Întreprinderea „Electrofar“ din București, ridicatul baloturilor la etajul I se face în mod neregular, pe fereastră, cu ajutorul unui scripete.

Să știți că ce vedeți în poza noastră
Nu-i, cum ați crede, o anomalie.
Păi dacă „întră luna pe fereastră“

La Întreprinderea pentru industrializarea bumbacului, unitatea A, din București, lăzile de ambalaj sînt neglijate și stau în neorînduială lîngă diferite materiale de construcții.

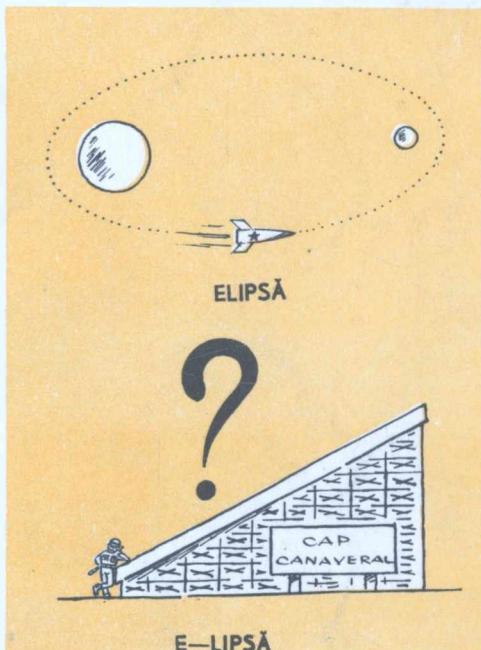
E un instantaneu făcut cu artă
De-un fotograf din cei mai cunoscuți.
El l-a intitulat „Natură moartă“,
Dar merge mult mai bine „Bani pierduți“.

De circa doi ani, pe strada Moților din raionul Tudor Vladimirescu se găsește o cantitate însemnată de piatră adusă pentru pavarea străzii.

Cei ce răspund stau lîngă vatră
Și n-au trecut pe-aici să vadă
Că-n loc să fie strada-n vîatră

FAPTE ULTRASCURTE

Desen de A. PAVEN

O știre publicată în ziarul „Libération” ne informează că soțul actriței mexicane Reinalda Remus și-a jucat nevasta la cărți. A jucat-o și a pierdut-o. Și pentru că Reinalda a refuzat să intre în... posesia câștigătorului, soțul mîinii i-a tras, disciplinar, cițiva pumni. Asta probabil ca zestre. În orice caz, după cum se vede, în Apus moralitatea se află în mîini bune. Mai bine zis, în pumni.

După cum anunță „L'Humanité”, în capitala republicii Dominicane a avut loc un ciudat proces, intentat de dictatorul Trujillo primului ministru al Cubei, Fidel Castro. „Sentința” l-a „condamnat” pe Fidel Castro la 30 ani muncă silnică și 100 000 000 dolari daune. Din motive obiective, „sentința” lui Trujillo nu a putut fi executată. Ea a reușit în schimb să producă ilaritate în masă.

PICTURĂ INFANTILISTĂ

— Tu ai făcut asta?
— Nu, doamnă, tălicu. Iață desenele mele!

Desen de C. FLORIAN

O știre publicată în „Le drapeau rouge” Belgia, anunță că Întreprinderea de exploatare forestieră din Eugies a concediat 28 din 30 lucrători. Motivul? Nu există comenzi în domeniul produselor de lemn. Există comenzi mai mult în domeniul produselor de metal. E clar: din lemn nu se fac nici bombe, nici tunuri, nici obuze...

Recent, conferința Federației americane a muncii din San Francisco a hotărât o majorare de salarii: s-a majorat salariul președintelui acestei federații cu 10 000 dolari. Nu se precizează dacă masele largi au primit cu entuziasm vestea ridicării nivelului de trai al domnului președinte...

NĂZUINȚA POPOARELOR

Desen de AL. CLENCIU

„L'Humanité” citează într-unul din numerele sale cazul tînărului Henry Le Raillier din Bessines, care a fost de curînd eliberat, după 12 ani de detențiune. După eliberarea sa, Le Raillier a vagabondat cîteva zile pe străzile orașului, iar apoi s-a întors la închisoare, unde a declarat: „Mai bine condamnat, decît șomer. Ce trebuie să fac, ca să mă primiți înapoi?” Și, aflînd că închisorile nu dau azil degeaba, Le Raillier a rupt ostentativ actul de punere în libertate. I s-a dat satisfacție: pentru asemenea delict s-a învîrtit de închisoare. Acum, e aproape satisfăcut; zic aproape, pentru că încă nu știe ce se va face după aceea.

Ziarele belgiene anunță o nouă scumpire a oțelului și produselor de oțel. Se precizează însă că noua scumpire nu va lovi decît în acei care cumpără produse de oțel. Trebuie să recunoaștem, într-adevăr, că scumpirea oțelului nu poate lovi, de exemplu, în cei care cumpără produse de lemn. În ei, va lovi scumpirea cherestelei!

FOBIA LUI ADENAUER

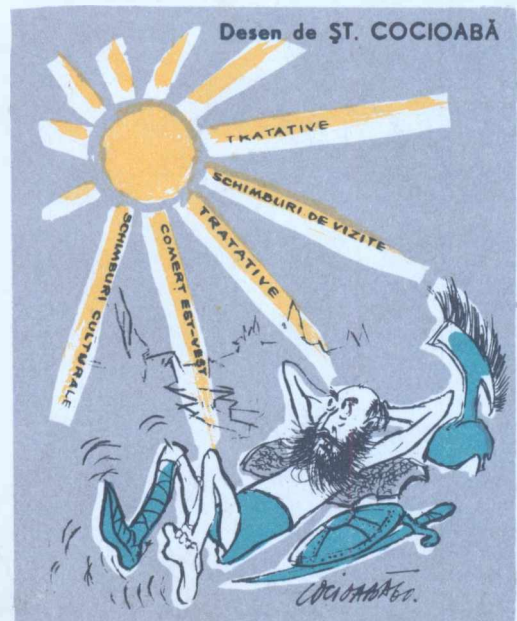
— Ce a cu el?
— De cînd cu conferințele astea la nivel înalt nu mai suportă... mesele rotunde...

Desen de V. VASILIU

Un articol publicat în săptămînalul francez „Réforme” este nevoit să recunoască faptul că în „centrele de regrupare” din Algeria, cei „regrupați” au la dispoziție o pătură la 13 persoane. Se vede că degeaba încearcă autoritățile să acopere în fel și chip mizeria celor „regrupați”. Ei tot rămîn descoperiți... din lipsă de pături!

Același document dă o altă mostră a mizeriei nenorociților „regrupați”: în luna noiembrie 1959, distribuindu-se cartofi într-un punct situat la 75 km de Alger, cumpărătorii i-au mîncat cruzi, pe loc, fără să-i mai gătească, sub motiv că foamea e cel mai bun bucătar. Uneori, după cum se vede, este și un foarte bun acuzator public.

PLAJĂ ÎN PLINĂ IARNĂ...

— Cum poți să stai îmbrăcat pe o asemenea căldură?